

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Giestevennen af Grillparzer.

Overfat, og udgiven som

Indbydelse til den offentlige Examen

ved Nykiöbing Cathedralskole,

af

Ludvig Berg

Uindret.

Kiöbenhavn.

Erykt hos Directeur Jens Hostrup Schulz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1833.

Personer.

Aietes, Konge i Kolchis.

Medea, hans Datter.

Gora, Medeas Amme.

Peritta, en af hendes Tomsruer.

Fryxus.

Medeas Tomsruer.

Græker i Fryxus' Folge.

Kolcher.

Siestevennen.

Første Afdeling af Trilogien "Det gyldne Skind."

Datter af Himlen!
Hør mig!

Chor.

Darimba, stærke Gudinde!
Darimba! Darimba!

Gora.

See! en Raa har ieg stude dig,
Pilen bevinged den stærke Bue,
din er den; lad dig behage dens Blod!
Sign vore Marker og Vildtrige Skove,
Giv, at vi gjøre hvad ret er, og seire i Slaget,
Giv, at vi elske den gode,
og hade den, som os hader!
Giv os Styrke og Rigdom, Darimba,
stærke Gudinde!

Chor.

Darimba! Darimba!

Gora.

See, Dffret ved Ulteret zitrer og ender;
gid saa dine Fiender maa ende, Darimba,
dine Fiender og vore!
Det er Medea, Nietes Datter,
Kolchis-Herskerens fyrstelige Barn,
som raaber op til dine Boliger.
Hør mig! hør mig!
og opfyld, hvad ieg bad om!

Chor

under Klang af Cymbeler og Haandpauker.

Darimba! Darimba!
Stærke Gudinde!
Eriho! Jehu!

Kolchis. Bild Egn med Fielde og Træer, i Baggrunden Havet.
Bed Strandbredden et Alter, sammensat af utilhuggede Ste-
ne, paa hvilket staaer en colossal Billedstøtte af en nogen,
stægget Mand, med en Kulle i hoire Haand og et gyldent
Vædderkind om Skuldrene.

Medea, Gora, Peritta, Følge af Jomfruer.

Idet at Teppet gaaer op, staaer Medea i Forgrunden med Bilen i Haand.
Af hendes Stilling sees, at hun nylig har affkudt pilen. Ved Trinene til
Alteret ligger en af en Pæl gienemboret Kaa.

Jomfruerne,

som have staaet afside, ile til Alteret.

Det bløder, Dffret!

Medea,

i hendes forrige Stilling.

Er af det?

En af Jomfruerne.

Just i Hiertet.

Medea

giver Bnen fra sig.

Det varsler godt; saa lad os ile da!

Gaa en af eder hen og fremsig Bønnen!

Gora

træder til Alteret.

Darimba, stærke Gudinde!

Livs:Giverinde, Livs:Fordærv!

Du som Vinen giver, og Halmets Frugt,

giver Jagtens Herte:glædende Gave

og Dødsfiendens Blod;

Darimba, rene, herlige Mø,

Medea.

Ei!

Hvad meer behøves der; du loved det!
 Jeg er Aietes Kongelige Barn,
 og hvad ieg gjør, er ret, fordi ieg gjør det;
 og dog, du falske! havde ieg dig lovet,
 at hugge mig fra Armen her min Haand,
 ieg gjorde det, fordi ieg loved det.

Peritta.

Det rev mig hen, ieg var mig ei bevidst,
 og ikke med min Vilie, men —

Medea.

Ei hör!

Hun vilde ei, og dog hun gjorde det!
 Du er vanvittig! Hvordan var det muligt,
 naar du ei vilde? Hvad ieg gjør, det vil ieg,
 og hvad ieg vil — ih nu, det gjør ieg ofte ikke.
 Gaa hen du i din Hyrdes skumle Hytte,
 Kryb sammen der i Røg og smudsig Qualm,
 dyrk Raal og Roer paa den usle Plet!
 Min Have er den nudmaalte Jord,
 mit Huses Hvælving den azurblaa Himmel;
 der vil ieg staa, i Biergets frie Luftning
 ieg løfte vil mit fri utvungne Bryst,
 og skue ned paa dig, og dig foragte.
 Hallo! i Skoven! Piger, ud i Skoven!

I det hun vil gaa bort kommer fra den anden Side en Kolcher.

Kolcheren.

Du Kongedatter, hör!

Medea.

Hvad nu? Hvem kalder?

Medea.

Dg dermed nok. Bort Offer det er bragt,
fuldendt den opholdende Forretning.

Nu Piil og Bue hid, frem Hundene,
og lad af Jagtløbets glade stoiende Larin
den grønne Skov gientone nær og fiern!

Solen staaer op. Afsted! afsted!

Dg den som hurtigst render, og den som lettest springer,
skal være Dagens Dronning.

Du her, Peritta? Sagde ieg dig ikke,
at du mig skulde fly, og gaa? Saa gaa!

Peritta

knælende.

Medea!

Medea.

Knæl ikke! du skal ei knæle!

Hør' du? Jeg skammer mig i Sielen over dig;
saa feig, saa tam! — Ei smerter mig dit Tab,
mig smerter, at ieg maa foragte dig,
og har holdt af dig før.

Peritta.

O vidste du!

Medea.

Hvad da? — Stial du dig nylig bort fra Jagten,
og gif til Hyrden i Tergenas Dal?

Sig nei! Du falske, utaknemlige!

Dg loved du mig ei, at være mit,
og ingen Mands? Svar, loved du det?

Peritta.

Jeg loved det; — men vidste ieg da...

Mietes

Medea!

Medea

vender sig uden at forandre sin Plads.

Fader!

Mietes.

Du! Hvorhen?

Medea.

Naa Jagt!

Mietes.

Bliv nu!

Medea.

Hvorfor?

Mietes.

Jeg vil. Du skal.

Medea.

Du frygter, at de fremmede?

Mietes.

Beed du altsaa?

træder nærmere, med dæmpet Stemme

Der er ankommen Mænd
fra fjerne Lande;
bringe Guld, bringe Skatte,
herligt Bytte.

Medea.

Til hvem?

Mietes.

Til os, naar vi vilse.

Medea.

Til os?

Kolcheren.

Et Skib med fremmede la' ind iust nu.

Medea.

Min Fader sig det! hvad gaaer det mig an?

Kolcheren.

Hvor er han?

Medea.

I hans Borg.

Kolcheren.

Jeg iler.

Medea.

Gjør det!

Budet ind i Borgen.

Medea.

Ah! disse fremmede vor Jagt forstyrre!
 Dist ankrer deres Skib i Bugten hist,
 som ellers tiener os til Samlingsplads.
 Men hvad gjør det? Bring os blot lange Spyd!
 Og nærmer sig en dristig, med sit Blod
 betale han. Kun Spyd hid! — Sagte! sagte!
 Saa Fader det, forbød han det maaskee.
 Kom!
 Steendyffen hist, hvem naaer af os den forst!
 Den seirende skal have forste Skud.
 Stil Jer! — Tilbage! Ingen Forspring! rygg!
 Saa. Stiller eder! Naar ieg giver Tegnet,
 da fort, som Vill fra Buen fort! — Giv Aigt!
 Aigt! — Nu!

Nictes er imidlertid traadt ud af Borgen; med ham Budet, som strax
 fierner sig.

og fængsle Kræften;
 du kalder Mander
 og maner Maanen.
 Hielp mig, mit gode Barn!

Medea.

Er ieg dit gode Barn?
 du var mig ellers ei saa huld.
 Naar ieg vil, vil du ei,
 udskielder mig, slaaer efter mig;
 men har du mig nu nødig,
 saa lokker du med Smigerord,
 og kalder mig dit fiere Barn.

Mietes.

Forglem, Medea, hvad før er skeet,
 du er dog ei altid, som du skulde.
 Du staa mig bi og hielp mig!

Medea.

Hvortil?

Mietes.

Saa hør mig da, min gode Pige!
 De fremmedes Guld og deres Skatte —
 du smiler?

Medea.

Jeg?

Mietes.

Oh ia, det meget Guld,
 de brogede Stene, og de rige Klæder,
 hvor skulle de min Pige jire!

Medea.

Ja saa!

Mietes

De er' fremmede, er' Fiender,
komne at forøde vort Land.

Medea.

Saa gaa hen og dræb dem.

Mietes.

Talrige ere de, og stærk bevæbnet,
rige paa List de fremmede Mænd,
let dræbe de os.

Medea.

Saa lad dem fare!

Mietes.

Nei aldrig.

De skal herud —

Medea.

Gjør hvad du vil;

Lad mig blot gaa paa Jagten.

Mietes.

Bliv!

Medea.

Hvad skal ieg?

Mietes.

Hjælp! raade!

Medea.

Jeg?

Mietes.

Du er klog, du er stærk,
din Mo'r har dig lært,
af Urter, af Stene
Drikke at brygge,
som Villien binde

Medea.

Jeg hører, Fader. —

Mietes.

Oh, ieg kiender dig!

Vil spille klogere, du nopdragne?

Hvad godt er, og hvad ei, bestemmer ieg.

Du lyder. Bort! Fra mine Dine, Slange!

Medea gaær.

Mietes.

Bliv! — Naar du vilde, begribe vilde —

Jeg veed, du kan. Du kan; du vil det ei!

— Saa da, velan! bliv fra din Faders Raad,
og træl, da Træl du være vil!

Man hører i det fiærne krigerſk Muſik.

Mietes.

Hvad er det? Bee! De forekommer os!

Seer du, Daare?

De, du ſkaane vilde, de myrde os.

J ſluttet Mars herhid de fremmede Mænd!

Bee os! Waaben! Waaben!

Budet kommer igien.

Budet.

Anførerer, Herre, for de fremmede —

Mietes.

Hvad vil han? Min Krone? Mit Liv?

End har ieg Mod, end har ieg Kraft,

end ruller Blod i mine Arer,

at vexe Død mod Død!

Budet.

Han beder om Samtale.

Mietes.

Nei see mig bare til den Skalk!
Jeg veed, dit Hierte leer til al den Stads.

Medea.

Kom blot til Sagen, Fader!

Mietes.

Jeg —

Byd Nigterne at gaa!

Medea.

Hvorfor?

Mietes.

Jeg vil det.

Medea.

De skal med mig paa Jagt.

Mietes.

Idag ei Jagt.

Medea.

Ikke?

Mietes.

Nei, siger ieg, og nei! og nei!

Medea.

Forst roser du mig, og —

Mietes.

Vær god, mit Barn!

Kom hid! Kom nærmere! Hen til mig! saa!

En Nige med Forstand! dig kan ieg tro.

Jeg — —

Medea.

Nu?

Mietes.

Hvi seer du mig saa stivt i Diet?

Men du, Medea, staa mig nu bi!
 En Drik, det veed ieg, bereder du,
 som med blid og loffende Bedøvelse
 fritager Sandferne for deres Tiener:Pligt
 og gjør til Søvnens Slave deres Herre.
 Gaa hen og hent mig af den Drik!

Medea.

Hvortil?

Aietes.

Gaa, siger ieg, og hent mig den!
 Kom saa tilbage. Jeg vil tæmme disse stolte.

Medea bort.

Aietes

vender sig om mod Altret i Baggrunden.

Peronto, mine Fædres Gud!
 lad lykkes hvad ieg pønser paa,
 og dele vil ieg tro og ærlig,
 hvad vi fra vore Fiender vinde.

Krigersk Musik. Bevæbnede Græker trække op, med grønne Grene i Haanden. Sidst gaaer Fryxus, i den venstre Haand ligeledes en grøn Green, i den høire Lanzen, paa dens Spids et gyldent Bædderskind, som Banner. Bevæbnede Koltjer træde ind fra den anden Side. Musikken tier.

Idet Fryxus gaaer forbi Altret i Baggrunden og den derpaa staaende Billedskotte, bliver han staaende, som grebet af Forundring, og siger derpaa:

Kan ieg mit Die tro? — Ham er det, ham!
 Vær hilset da, du venlige Gestalt,
 som giennem Bølgestorm og Uheldsnaat
 har ført mig hid til denne fjerne Kyst,
 hvor Sikkerhed, uskyldig stille No,
 med barnligt Blik imøde smiler mig.
 See dette Legn, som du til Nedningspant
 i mørke, uheldsvangre Time gav,

Nietes.

Beder?

Budet.

Vil tale venligt med dig
om fredeligt Forlig.

Nietes.

Beder? og har i Hænde Magten.
Finder os ubevæbnet, selv i Naaben,
og beder, den Daare!

Budet.

I din Borg vil han træde,
sidde ved dit Bord,
spise af dit Brød,
og dig betro,
hvad hid har ført ham.

Nietes.

Han komme, han komme!
Holder han Fred blot to Timer,
siden frygter ieg ham ei.
Siig ham, han kan komme,
men uden Skiold, uden Spyd,
kun med Sværdet ved Siden,
han og hans Brødre.
Gaa saa og opbyd mine Mænd
rundtom i hele Landet!
Byd dem at stille sig væbnet' og rusted',
med Skiold og Pantser, med Lanze og Sværd,
og skiule sig der bagved Skoven,
til ieg vinker, til ieg kalder. — Gaa!

Budet bort.

Jeg skal see ad dig, du svage Daare!

Mietes.

Det er Peronto, Kolchernes Gud.

Fryrus.

Peronto! Naar er Lyden for den fremmedes Dre,
men for den reddede den klinger skönt.
Tilbeder du hin Gud som din Beskytter,
saa ligger nu en Broder i din Arm,
thi Brodre er' io Sønner af een Fader.

Mietes

undviger Umfavnelser.

Han din Beskytter?

Fryrus.

Ja, strax skal du høre.

Dog lad mig bringe først Lakofferet.

Han gaaer hen til Altret, og støder foran samme sit Banner i Jorden.

Medea kommer med et Bæger.

Medea.

Her, Fader, her er Driften!

Mietes

drager hende heftig til Siden; sagte:

Si, du Taabe!

Seer du ei?

Medea.

Hvad?

Mietes.

Giv Bægret til Slavinden!

Og ti!

Medea.

Hvem er den Mand?

Mietes.

Anføreren. Si!

der, bredende sit Lys, Polstiernen liig,
 har ført mig ind i Lykkens sikke Havn,
 det planter ieg taknemlig for dit Alter,
 og bøier bønligt fromme Knæ for dig,
 som var for mig i Gierningen en Gud,
 om og den fremmede i Navnet ei.

Han knæter.

Mietes

i Forgrundem.

Hvad er det?

Han bøier Knæ for mine Fædres Gud!
 Husk Offrene, som ieg har bragt dig;
 Hør ham ei, Peronto,
 hør ei den fremmede!

Fryxus

staacr op.

Taknemlighedens søde Pligt har ieg
 opfyldt. Før mig nu hen til eders Drot!

Kolcherne vige kause og sky til begge Sider. Fryxus seer Kongen, og
 gaaer hen mod ham.

Fryxus.

J dig ieg hilser Herskeren i Landet?

Mietes.

Ja ieg er Kolchis' Fyrste.

Fryxus.

Vær mig hilset!

See Gudemagt har ført mig til dit Rige,
 saa ær i mig den Gud, som mig beskytter.
 Den Mand, som throner paa det Alter der,
 er han et Billed af en Dødelig?
 Hvad, eller ærer J ham som en Gud?

hvad ieg har tabt, og hvad ieg søger, Herre!
 Paa Høllas' skønne Grund, der er ieg født,
 af Græker, selv en Græker, reen af Blod.
 Der lever ingen, som af bedre Herkomst,
 af ædlere Vætt kan rose sig, end ieg,
 thi Høllas' Guder ere mine Fædre,
 mit Høuses Stammefader styrer Verden.

Medea

vender sig bort.

Jeg gaaer, Fader —

Mietes.

Bliv og ti!

Fryrus.

Saaledes

ieg leder ud fra Guderne min Slægt.
 Men af, min Fader glemte gamle Hæder,
 og Børnenes hellige Ret og Lykke,
 og ægted anden Gang en nedrig Kvinde,
 fuld af Misundelse mod første Kuld,
 som dadled et og alt, fordi hun selv
 var sig bevidst, at hun fortiente Dadel.
 Hun vendte bort fra mig min Faders Hu,
 oprøddet ham, saa han Drabanter sendte
 at gribe Sønnen, maaskee dræbe ham.
 Da flygted ieg fra mine Fædres Huus
 i fremmed Land at søge Hiemmet's Lykke.
 Omvankende kom ieg til Delferstaden,
 og treen, for Trost og Haad og Hielp at søge,
 i Fobos rige vidtberømte Huus.
 Der stod ieg nu i Templet's vide Haller
 med Billeder omhængt og Dffergaver,

Fryrus

Kommer tilbage fra Uiteret.

Nu træder ieg først let ind i din Borg.
 Dog hvem er dette blomstrende hulde Væsen,
 der liig den gyldne Mand om Tordenskyen
 slutter sig til din krigerste Gestalt?
 De røde Læber, de fulde Rinders Lys,
 de synes love Huld og Kierlighed,
 i streng Modsigelse med mørke Blik
 der lynende, en truende Komet liig,
 fremstraaler under Loffens sorte Nat.
 Halv Charis, halv Mænade, staaer hun der,
 opstammet af en Guddoms hellige Blod.
 Hvem er du hulde Pige?

Nietes.

Tal, Medea!

Medea

tørt:

Medea er ieg, denne Konges Barn.

Fryrus.

I Mine, Blik og Tale, Barn og Dronning!
 Et godt Forvarsel skal det være mig
 for Fremtiden, som Sløret end tildækker.
 Smil til mig, søde Slut, ved Dørens Trin!
 Maaſkee, hvem veed? om ei din Fader,
 af hvem ieg kun har Giestfrihed forlangt,
 mig engang giver mere, meer, Medea!

Nietes.

Hvad er da din Begiering, fremmede?

Fryrus.

Hør hvad der har fort mig til dette Land,

tog hvad han selv mig bød, og ilte bort.
 Min Fa'r's Drabanter stod for Templets Dørre,
 de vege sky tilbage for Gudens Banner;
 Præsterne bøied sig, og Folket knælte,
 og svingende det for mig paa min Lanze
 kom ieg til Havet giennem tusind Fiender.
 Der gik ieg da ombord, og heisede
 mit Skind som Flag paa Storm: ombruste Mast.
 Hvor Bølgen skyllede, hvor Lørdnen brølte,
 og Hav og Vind og Helved sig forbandt,
 at sænke mig ned i den vaade Grav:
 berørt blev intet Haar, og uden Meen
 kom ieg herhid til denne Redningskyst,
 som før ei nogen Grækers Fod betraadte.
 Saa hør mig nu, hvad ieg indstændig beder:
 tag mig og mine op udi dit Land,
 hvis ei, med Sværdet selv ieg tager Bo,
 i Tillid til den Guddoms Bistand, som
 ved dette Pant mig skænkte Seir og Hævn.
 — Du tier?

Nictes.

Ja. Hvad vil du, ieg skal sige?

Stryrus.

Vil du mig skænke Tag og giestfrit Huus?

Nictes.

Træd ind, hvis det dig synes; Forraad er der
 af Spise og af Drikke. — Tag, og spiis!

Stryrus.

Saa raat ndover du Giestfriheds Pligt?

Nictes.

Som du dig giver, saadan ta'r ieg dig.

som glødede i Aftenfolens Straaler.
 Af Skuen mat, og mat af Veiens Færd,
 mit Die lukte sig, og Lemmerne
 blev slappe, ieg sank hen, og slumred ind.
 Da sat min Drøm mig hen i samme Tempel,
 hvori ieg sov, dog vaagen og aleene
 og bedende til Gud om Raad. Med eet
 omflammer mig en Lysglands, og en Mand
 i nogen Kraft, med Rolle i sin hoire,
 med kruset Skæg og Haar, et Bædderskind
 omkring de stærke Skuldre, stod for mig,
 og smilede mig til med mildest Hulb.
 "Tag," sagde han, "tag Hævnd og Geir!" og løste
 det rige gyldne Skind fra Skuldrene,
 og gav mig det: da foer ieg rystet op.
 Og see! af Morgenstraalen klart oplyst
 stod skinnende en Blende for mig der,
 i samme, konstig hugget ud af Marmor,
 den samme Mand, som nys ieg havde seet,
 med Haar og Skæg og Skind, som i min Drøm.

Mietes

peger paa Billedstøtten i Baggrunden.

Han der?

Stryrus.

Ham ligned han, som ieg mig selv.
 Saa stod han der i Guddoms Kraft og Fylde,
 liig Herkules, skiont atter dog ei ham;
 paa Billedets Fodstykke var indgravet
 med luende Bogstaver Navnet Kolchis.
 Jeg fulgte Gudens Bink: fra Skuldrene
 ieg løste gyldne Smykke — ieg var ene —

Medea
til Fryxus.

Giv mig dit Sværd!

Fryxus.
Hvad sa' du, hulbe Barn?

Nietes.

For Pigen eders Baabens Syn er fremmed,
hos os gaaer ei den fredelige væbnet.
Dig er det til Besvær.

Fryxus
til Medea.

Du frygter for mig?

Medea vender sig bort.

Bliv ikke vred! Jeg nægter dig det ei.

Han giver hende Sværdet.

Den Himmelske og dig, betroer ieg mig til!
Hvor du er, der er Fred. Her er mit Sværd!
Dg nu ind i din Borg, min ædle Bert!

Nietes.

Gaa kun, ieg følger strax.

Fryxus.

Og du, Medea?

Lad mig og dig ved Giestebordet see!
Kom, Venner, deler Lysten nu, som Faren før.

Bort med sine Kamerader.

Medea sætter sig paa en Fjeldbænk i Forgrunden, og beskæftiger sig med sin Bue, som hun har taget op af Jorden. Nietes staaer paa den anden Side i Forgrunden, og forfølger med Pinene Fryxus' Lidsnere, som bære Guld og rige Kar ind i Huset. — Lang Pause.

Nietes.

Medea!

Medea.

Sa'r!

Den, som, til Krig udrustet, Gave fordrer,
maa ikke vente den af Fredens Haand.

Stryfus.

Mit Skjold og Lanzen har ieg lagt fra mig.

Nietes.

Dit Sværd, saa tænker du, er nok mod os.

Dog tag det, som du vil!

sagte til Medea

Forlang hans Sværd!

Stryfus.

End eet: Af Smykker, kostelige Kar,
ieg bringer mangt, som vel ieg onskte sikkert;
du ta'r det i din Borg til Opbevaring?

Nietes.

Gjør som du vil!

til Medea

Forlang hans Sværd, Medea!

Stryfus.

Vel, mine Brødre, hvad vi har bragt hid,
fra Stiebnens gruelige Skibbrud reddet,
bring det nu op i disse Mures Ring,
som Grundsteen for en ny, en bedre Lykke.

Nietes

til Medea.

Den fremmedes Sværd!

Medea.

Hvortil?

Nietes.

Jeg vil det saa!

Mietes.

Giest?

Har ieg indbudet ham i mit Huus?
 Bed Indgangen raft ham Brød og Salt,
 og budt ham at sidde paa min Stol?
 Jeg har ei budt ham Giesteret,
 han tog den selv, det bøde han, den Daare!

Medea.

Fader, Mord — det hævner Peronto!

Mietes.

Peronto byder det.

Har den frække ikke lagt Haand paa ham?
 og plyndret hans Billed i Delferstaden?
 Fører han ei i sin Brede ham hid,
 at ieg straffer ham, at ieg hævner
 Guddommens Skiendsel og min?
 Og Skindet hist paa det glindsende Spyd,
 Guddommens Klædning, Kolchernes Helligdom,
 skal en fremmed, ugud'lig vanhellige det?
 Mit er det, mit! Mig sender Guden det,
 og Seir og Hævnen er knyttet til det,
 os skal den worde til Deel! —
 Bær kun op af det kostbare Gods
 I fører mig Høsten i Huus!
 Tal ei, og kom! at han ei savner os;
 uden Fare, fuldstændig skal Hævnen være.
 Kom, siger ieg, kom!

Begge ind.

En kolchisk Hovedsmand træder op med Bevæbnede.

Hovedsmanden.

Her bød man møde os. Hvad skulle vi?

Mietes.

Hvad tænker du?

Medea.

Jeg? Intet.

Mietes.

Om den fremmede, mener ieg.

Medea.

Han snaffer og snaffer;
det ækler mig!

Mietes

gaaer rast hen mod hende.

Ei sandt? Han snaffer og hylser,
og er en Skurk,
en Gudsforagter, en Tempelraner!
Jeg dræber ham!

Medea.

Fader!

Mietes.

Jeg gjør det!

Skal han da løbe med al den Rigdom,
som han har røvet, fra Himlen røvet?
Fortalte han ikke, at han i Templet
Skindet har løst fra Gudens Skulder,
fra Lordnerens, Peronto's,
som Kolchis beskytter.
Jeg vil slagte ham til dig, Peronto!
Hævn skal du have, Hævn!

Medea.

Dræbe vil du ham, den fremmede, Giesten?

Kolcher.

Tilbag!

Stryrus.

Jeg er forraadt! — Ha, her!

Gra alle Sider træde Bevæbnede med sænkede Spyd imod ham.

Bevæbnede.

Tilbag!

Stryrus.

Det er omsonst! — Jeg følger eder, Venner!

itende hen til Alteret.

Nu da, du høie, som har ført mig hid,
er du en Gud, beskyt mig da du stærke.

Nietes med blottet Sværd ud af Borgen. Medea efter ham. Folge.

Nietes.

Hvor er han?

Medea.

Fader, hør!

Nietes. —

Den fremmede

ved Alteret! Hvad søger du?

Stryrus.

Jeg søger

Beskyttelse!

Nietes.

Mod hvem? Kom med i Borgen!

Stryrus.

Her staaer ieg, og omfavner dette Alter,
ieg troer paa Guderne og deres Magt;
o kunde ieg kun ogsaa tro paa dig!

Medea.

O Fader, hør mig!

En Kolcher træder ud fra Borgen.

Kolcheren.

Heida!

Høvedsmanden.

Her er vi!

Kolcheren.

Sagte!

Høvedsmanden.

Tal! Hvad skal vi?

Kolcheren.

Fordeel ier hist og her, og naar en fremmed —
Dog tys! der kommer en! — Kom hid! og hør!
Alle bort.

Stryus

med ængstlige Skridt udaf Huset.

O Guder! Hvad er det? Jeg ahner gru'ligt.
Barbarerne de mumle mellem sig,
og see med haanslig Smilen hen til os;
man gaaer, man kommer, vinker, gaaer, og lurer,
og mine Brødre, een efter den anden,
sank slove hen i Søvnens Arm; om Trøthed,
hvad heller en affky'lig Sovedrif
indluller dem, det veed ieg ei. O Guder!
Har I mig ført herhid til mit Fordærv?
Kun eet har ieg tilbage: Flugt paa Skibet.
Der samler ieg de end tilbageblevne,
og da til Redning og til Hielp — men tys!

Sværdstirren og hule Stemmer i Borgen.

Man slaaer! — man dræber! Vee mig, vee! — for sildig!
Nu staaer tilbag kun Flugt, før Mordrene komme.

Han vil gaa. Krigere med fældte Spyd træde ham imøde.

paa Stiebnen stolende, ei paa min Arm:
 saa lad dog i det mindste Hævnen slaa,
 og hold af dine Ord den anden Halvdeel!

Aietes.

Hvi nøler du?

Fryxus.

Aietes!

Aietes.

Naa, hvad nu?

Fryxus.

Jeg er din Giest, og du forraader mig?

Aietes.

Min Giest? min Fiende!

Hvad søgte du her i mit Land?

Har ieg lovet dig Giestferet,

budet dig ind i min Borg?

Intet lovede ieg, du Daare!

fordærvet ved egen Skyld!

Fryxus.

Dermed udsmykker du din onde Daad?

O triumfeer end ei! Træd hid!

Aietes.

Hvad vil du?

Fryxus.

See dette Banner her, mit sidste Mon!

de andre Skatte har du rovet mig,

kun dette mangler end.

Aietes

griber derefter.

Mangler? Hvor længe?

Fryxus.

Slange! Du med her?

Var du saa skion, og lokte du saa yndigt,
for at fordærve mig i Dodeus Net?
Mit Hierte slog dig tillidsfuldt imøde,
mit Sværd, mit sidste Børn, gav ieg til dig,
og du forraader mig?

Medea.

Forraadte ei!

Gav du dit Sværd til mig, tag her et andet,
forsvar med det dit Liv!

Hun har revet Sværdet fra een af de omstaaende, og rækker ham det.

Uietes

river Sværdet fra hende.

Banvittige! —

Fra Alteret!

Fryxus.

Jeg bliver!

Uietes.

Riv ham bort!

Fryxus

da nogle gaa løs paa ham.

Nu da, saa maa ieg dø? — maa dø! — Det skee!

Men Hævnen, Hævnen følge skal mit Fald.

Han river Banneret med det gyldne Skind op af Jorden, og træder dermed frem i Forgrunden.

Du ubekiendte Magt, som hid mig førte,
og gav mig huldriig dette Redningspant,
og lovede, med det mig Seir og Havn;
dig ieg paakalder og anraaber, hør mig!
Har Seiren ieg ved egen Skyld forbrudt,
da ieg gif i Forrædernet, blindt,

Fryrus

undvigende ham.

Du har mit Gods, bevar det tro!

Hvis ei? då Hævn! Hævn! Hævn!

Mietes

forfølger ham over Skuepladsen og vil paanøde ham Banneret.

Tag det tilbage!

Fryrus.

Jeg taer det ei. Men du, bevar det tro!

op mod Gudens Billedstøtte

Seer du? han har det, ham har ieg betroet det!

Gi'r han det ei tilbag, saa slaa dit Lyn ham!

Mietes.

Tag det tilbage!

Fryrus

ved Alteret.

Nei!

Mietes.

Tag det!

Fryrus.

Bevar det!

Mietes.

Tag det tilbag!

Fryrus.

Nei, nei!

Mietes.

Saa tag da det!

Han sløder ham Sværdet i Brystet.

Medea.

Holdt! Fader holdt!

Stryus.

Tilbag! Betragt det! See, det er mit sidste,
 Det er mig kiert, som Livet. — Vil du ha' det?
 Du vil det?

Mietes.

Ja!

Stryus.

Du vil?

Mietes.

Ja, giv mig det!

Stryus.

Tag det, din Giestes Mon, du ædle Bert;
 See ieg betroer dig det. Bevar mig det!

Med forhøiet Stemme

Giv Du det ikke ubeskadiget
 tilbag til mig selv ubeskadiget:
 saa træffe dig Gudernes straffende Lyn,
 som knitrer over den, der Troskab bryder.
 Nu er ieg let! Nu Hæv! og Hæv! og Hæv!
 Han har min Eiendom! Bevar den tro!

Mietes.

Tag det tilbag!

Stryus.

Nei, ikke for din Krone!

Du har mit Gods, ieg har betroet dig det,
 Bevar mig tro det anbetro'de Gods!

Mietes

vil paansøge ham Skindet.

Tag det tilbag!

Aietes

vil paanode den Døde Skindet.

Tag det tilbag!

Medea.

Han ta'r det ei meer.

Aietes.

Død! —

Medea.

Fader! Hvad har du giort?
 Din Giesteven slog du!
 Vee dig! Vee os alle! — Ha! —
 See, der stige, fra Underverdenens Laager,
 tre Hoveder, blodige Ho'der,
 Haarene Slanger,
 Blikkene Flammer,
 hoiere! hoiere! — op!
 Skindmagre Arme, Fakler i Haand,
 Fakler! — Dolke! —
 Lyt! De aabne de visne Laeber,
 de brumme, de syngte,
 hæs er Sangen:
 "Vi vaere Eden,
 vi fuldbyrde Hævnen!"
 De komme, de komme!
 omflynge mig;
 mig, dig, os alle!
 Vee over dig!

Aietes.

Medea!

Fryxus

synker ned ved Alteret.
det er for seent!

Medea.

Fader!

Hvad gjorde du?

Fryxus

op mod Billedstøtten.

Seer du det, seer du det?

Giestevennen dræber han, og har hans Gods!
Du som beskytter Giestens hellige Hoved,
o hævn mig! din Forbandelse ham slaa!
Lad ham ei have Ven, ei Barn, ei Broder!
Gift i hans Mad, og i hans Bæger Gift!
Hvad ham er kiereft, worde hans Fordærv! —
og dette Skind, som nu er i hans Haand,
see ham ved Staven og hans Barn i Graven! —
Han myrdede den Mand, som var hans Giest —
tilbageholder — det betro'de Gods —
Hævn! Hævn!

Deer. Lina Pause.

Medea.

Oh, Fader!

Nictes

farer sammen.

Hvad?

Medea.

Hvad har du gjort!

Medea.

Over dig, over os!
Bee! Bee!

hun flyer.

Mietes

strækker Armene efter hende.

Medea! Medea!

Den mundtlige Deel af den offentlige Examen for 1833
afholdes i følgende Orden:

		Mandag d. 23. September.	
Første Værelse.		Andet Værelse.	
8 - 12½	Latin IV.a.	8 - 11	Danst II og I.
12½ - 2	Latin IV.b.	11 - 2	Græst II.
		Tirsdag d. 24. September.	
8 - 12	Græst IV.	8 - 12	Latin III. a og b.
12 - 2	Tydsk III.	12 - 3	Geogr. og Hist. III.
		Onsdag d. 25. September.	
8 - 11	Religion IV.	8 - 10	Arithmetik III.
11 - 2	Franst IV.	10 - 12	Lat. Gram. III.
		12 - 2	Geometri III.
		Torsdag d. 26. September.	
8 - 12	Græst III. a og b.	8 - 12	Geogr. og Hist. II og I.
12 - 2	Franst III.	12 - 3	Lat. Gram. II og I.
		Fredag d. 27. September.	
8 - 11	Hebraist IV.	8 - 10	Latin II. a og b.
11½ - 1	Hebraist III.	10½ - 2	samt Latin I.
1 - 3	Tydsk II og I.		
		Lørdag d. 28. September.	
8 - 1	Geogr. og Hist. IV.	8 - 10	Religion III.
1 - 3	Tydsk IV.	10 - 2	Arithmetik II og I.
		Mandag d. 30. September.	
8 - 11	Arithm. og Geom. IV.	8 - 12	Religion II og I.
11½ - 2			

Onsdagen d. 2. October Kl. 9 Formiddag examineres de nye
anmeldte Discipler.

Torsdagen d. 3. October Kl. 9 Formiddag afholdes Hoved-
Censuren.

Torsdagen d. 10. October Kl. 11 Formiddag bekiendtgøres Re-
sultatet af Examen med sædvanlig Høitidelighed.